

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoł mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ći khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Klž Bóh poda,
Wokřew ćel
F.

↳ Sserbske njedželske łopjeno. ↳

Wudawa šo łóždu šobotu w Smolerjež knihicziščezěrnj w Budyšinje a je tam ša šchtwórtlětnu pšchedplatu 40 pj. dostacž.

Okuli.

Psalm 77, 8—14.

Bohobojasneho, pobožneho muža stareho šluba widžimy w tutym tekšće w jeho bėdženjach a rudženjach. Čezka šrudoba, hórke čzerpjenje, hluboka nusa je jeho potrjehila, hacžrunje bėšče šo wón tola prózował, pobožnje a šprawnje žimj byčž a Bohu šo špodobacž. Kał nětotryžkuli jeho hiščezje wušmėšesche! Haj, tajke horjo wón njebėšche woczakował, ale šterje derjehicze a šame šbože. Na Božu pomoz bėšche wón, kaž šo jemu šda, podarmo čžakał. To wščitko čezko na jeho wutrobje žerjesche a wón šapadowašche do dwělowanjow nad Božej pomozu, nad dopjelnjenjom Božich šlubjenjom. Njeje šnadž nětotryžkuli we šwojim žiwjenju tež tajke šhonjenja čžinił a, dokelž šo jemu pomoz w nušy hnydom nješjewi, šapoczal dwělowacž nad Božej dobročiwosčju a nad šaplacženjom dobrego a kšostanjom šleho? Tak tež móžemy my do tych šamych wobštejnosčjom pšchińčž, kaž tutón čzerpjek stareho šluba. Ale wón tež šrošymj, š tutyh wuštosčjom wuńčž, tón prawy pucž namafacž a hiščezje žohnowanje se šwojeho horja mčž. Tehodla móže wón nam pšchiklad byčž ša našche šadžerženje w tajkich bėdženjach. Duž špóšnajmy se šłowow našcheho tekšta:

Prawe šadžerženje w bėdženju:

1. w pošlušnosčji šo podčžižnycž Božim wodženjam,
2. w džakownosčji šo dopomnicž Božich přjedawšchich džiwow,
3. w dowěrjenju čžakacž na Božu pomoz.

Čezke šu te dwělowanja, kotrež špěwarja našcheho pšalma nadpaduja: Budže tón šnjes wěcznje šastorcžicž a žaneje hnady wjazy njewopokafacž? Še dha žyle precž jeho dobrotu? Te šłowa nam kłincža, jako by jich špěwar šam nětajtu winu ša šwoje nješbože na šebi pytał abo čžul; a š došom w nich leži nětajke šamopóšnacze. Š došom wščał budžemy tež my šo štajnje pšchi tym horju, kotrež je naš nadešchlo, dhyrbjecž pruhowacž, hacž nješkimy pšches nětajtu winu šebi tošame šašlužili. Kał hušto wščał dhyrbi Bóh tón šnjes ludži woczahnyčž pšches štyšnosčje. Tón špěwar našcheho pšalma wščał tež ničžo dale njecha hacž hnadu, hdyž wón šdychuje: Budže tón šnjes wěcznje šastorcžicž a žaneje hnady wjazy njewopokafacž? Štyšti jeho nadbėhuja, hacž dha je Bóh jemu wodał, dokelž šo jemu žadny wědomny dopokaf nješjewi. Šunje won najšhutnišchi kšesčžijenjo móža tajke dwělowanja mčž, dokelž je jim tak wjele na Božim žohnowanju ležane. Tež woni wjele hlubšcho šwoje šlabosčje a hrėchi šacžuwaja, a potom Bože domapytanja jako šašlužene kšostanja šrošymja. Tež nětotremužkuli dobremu čžłowjetej móža dženknišchi džěń hiščezje tešame praščenja do wutrobny pšchińčž: Še dha Bóh šapomnił hnadny byčž a je šwoju šmilnosčž w hněwje šamknył? Kał čezke šu tola nětote čzerpjenja a kšorosčje! Kał šo hluboko šranjaze šłowa, kiž je šnadž bližšchi na tebe rěčžal, tebi do wutrobny šaryja! Kał žalostne šu nješboža, kotrež temu abo tamnemu žyle žiwjenje pšcheměnja do čezkeho a hórkeho čzerpjenja! Kał tale dołha wójna se šwojimi hubjenymi domapytanjemi

wjebeloscź wutrobny podrywa, jako by Bóh tón Anjes złyh
 šwój hněw chyzł na ludy nascheho czaša wušypacź! —
 Tola spěwať nascheho psalma šo dopomni we šwojej
 šrudobje a džesche: Ša dyrby to czerpicź; prawiza teho
 najwyschšeho móže wschitto wobroczić. W prawej po-
 šluschnosczi wón šo podczyšnje Božemu wodženju. To je
 zyle prawe štejšchežo: džěcžo wschať nješrosny pšchezo te
 hłuboke myšle šwojeho nana, ale wono jako prawe džěcžo
 šo wodženju nana a jeho mudroszczi podczyšnje. Chzemny-li
 my prawe džěczi Bože bycź, mamy tež w prawej pošluschno-
 sczi a w džěcžazym dowěrjenju šo jeho radže podczyš-
 nycź a prajicź: Ša dyrby to czerpicź. A hdyž nětčyšcha
 krawawna wójna telkole horja do domow pšchinješe a telkole
 czežow ludej nałożuje, mamy tehorunja w pošluschnosczi
 šo ponižecź pod wschedomóžnu Božu ruku. Wón wschať,
 kaž my najjašnischo i pošłanja jeho jenicžkeho narodženeho
 Šsyna do šwěta widžimy, nima i nami myšle hněwa,
 ale měra. — Štónčnje pať wón domapytanje nješčeze
 jenož jako khostanja ša winu, ale tež, šo by naš w dobrym
 wupruhowať a nascha wěra šo w nich krašnischa wopota-
 šala, dychli sachodne šłoto. Tajke czežke pruhowanja
 trjehichu Anjesoweho wotrocžka Šioba, jako wón wodnjo
 a w nozy pod nimi štonasche a Bóh tón Anjes jemu to
 najlubšche bjerjesche, šchtož wón mješesche. Ale Šiob je
 tu pruhu wobštal. To wschať je czežke žiwjenje, hdyž
 mašch šo lěta dolho bėdžicź pod czežkim czerpjenjom a šo
 i Bohu wołasch, ale njebješa šo czi šdadža kaž šamknjene.
 Dha drje by ty najradšcho tež i naschim tekstom štonať:
 Bjerje dha kónž tón šlub? Šswět, pola kotrehož by
 šnadž rad trošcht pytať, by czi husto hišcže i wušmė-
 šchenjom wotmolwil. Tež naschemu Šbóžnikěj njebėchu
 najczežšche bėdženja salutowane. Kajke czerpjenje mješesche
 wón w šahrodže Gethsemane, hdyž mješesche šo bėdžicź
 i czełom a i krmju, a na šchizju, hdyž dyrbjesche šo
 wot Boha wopušcženy cžucź. Ale wón wošta w po-
 šluschnosczi Bohu šwěrnny hacž do šmjercze na šchizju.
 Tak tež ty we wschēm špytowanju woštaň Bohu pošluschnny.
 To je přenja krocžel i dobycžu.

Hdyž Bóh tebe pruhuje, dha to njeje přeni krocž, šo
 wón někoho pruhuje, ale přjedy tebe šu tyšazy cžłowjekow
 wot njeho pruhowani, a woni šu šwěrnny pošluschnoscź
 wopotašali, a tak šu Bože wumoženje a wulke džiwny
 widželi; a šnana je Bóh tón Anjes tež tebi husto hižom
 šwoju pomoc wopotašal a ty šy i wobdžiwanijom widžať
 jeho wulke škutki. W šelko nušach njeje wón šwoje
 šchidla nad tobu rozšpšesčžerať! Š šelko škaženjom,
 w kotrychž by ty šmjercž namakať, cže wutorhnyť! Pšched
 šelko nješbožemi cže šwarnowať, tak šo šy dženska hišcže
 pšched nim žiwny! Še šo Bóh šnadž pšcheměniť? A njeje
 wón šam šwojeho jenicžkeho narodženeho Šsyna ša tebe
 do šmjercze dať, šo by ty mohł šbóžny bycź? Njebudže
 wón tak droho wumoženyh a wukupjenyeh we wschēm
 druhim štrachu hnadnje šchitowacź? Tehodla wopominam
 ja te škutki teho Anjesa, haj, ja špominam na tvoje
 přjedawšche džiwny. A powjedam wo wschitkich twojich
 škutkach a praju wo twojim cžinjenju: Božo, twój pucž
 je šwjaty; hdyž je tajki móžny Bóh jako ty, Božo, šy?
 — Haj, šy ty, lubny cžitarjo, to dobre i Anjesoweje ruki
 brať, nje dyrbjať ty tež někto i tym šamym dowěrjenjom
 něšchto czežke abo horjo a šrudobu i jeho ruki bracź?
 Haj, kóžde morkotanje budže czi potom we rcže šo ša-
 dušycź.

Ty budžešch w dowěrjenju na Božu dalšchu pomoc
 cžakacź. Šak czežke dyrbjesche naschemu Šbóžnikěj wokoło
 wutrobny bycź, jako wón horje czežnische do Šerusalemu,
 wjedžo, šo šměje tam wjele czerpicź wot wyschšich teho
 luda a šo budže tam šašudženy a martrowany a štónčnje
 i šmjerczi wotwjedženy, ale wón w dowěrjenju na Božu
 pomoc šwój czežki wumožerški škutk na šo wša a czerpie-
 sche a wumrije, a — hłaj, Bóh tón Anjes je jeho na
 šfeczi džěť wot mornyeh šbudžil a pšched žylým šwětom
 wušprawniť. Pošdžišcho jeho wucžobnizy runje i tajkim
 dowěrjenjom do wscheho czerpjenja džěchu a, hłaj, woni
 šu šbóžnje pšchětrali. Šich heške bėšche tež: Božo, twój
 pucž je šwjaty; hdyž je tajki móžny Bóh, jako ty, Božo,
 šy? Tež czežki reformator Šan Šuř, dla šwojeho šthro-
 bneho ewangelskeho wěrywušnacža w Šostnizach i martrať-
 škej šmjerczi na šchcžepowžu šašudženy, w křuthym dowěrje-
 nju na šwojeho Boha šwoje czerpjenje na šo wša a
 trošcht pytasche we šwojim Bošy. — Bóh wschať tež nje-
 budže žaneho šprawneho bėdžerja šameho woštajicź. Bóh
 je šwěrnny, kiž waš njebudže pšches wasche šamoženje
 špytowacź, ale budže cžinicź, šo to špytowanje tak kónž
 dobudže, šo wy jo šnješcź móžecze. Tehodla:

Dowěr šo, luba dušcha, šo špušcžej na Boha;
 To Božej ruzy šluscha, šo pomha i nješboža.
 Hdyž tebe šrudnoscz tyšchi, prošch jeho ša pomoc.
 Wón twuju proštwu šlyšchi, da šwětlo ša tu nóg.

W tajkim dowěrjenju budžešch šbóžne šhonjenje cžinicź
 a njebudžešch wjazy móž Boha wopušcžicź, kaž Šakub,
 kiž šo še šwojim Bohom bėdžesche: Anježe, ja cže nje-
 wopušcžuju, šhiba šo ty mje požohnuješch. Duž šo
 w czerpjenju jenož wjele njeprašchej, cžehodla runje tebe
 potrjehi, ty tola njebudžešch móž Božu wschedomudru radu
 wušlėdžicź, ale podczyšniť šo šmėrom jeho šbóžnej radže.
 Š temu dyrbja cže hižom wschē te přjedawšche wulke škutki
 Bože hnucź; a w prawej džakownosczi budžešch tež
 w pšchichodže rad Bože pucže šhodžicź a jeho jako
 wumožnika šejnacź. To je potom mšda šwěrnoscze a
 pošluschnoscze.

Šamjenť.

Šalėcžo.

To je tola rjany napohlad, kiž czi wotucžaze žiwjenje na
 kraju dawa! W mēštach wschē šamjenje w lėcže a šmje morme
 woštawaju, na kraju pať šo wscho šeleni. Šchēra rola wožiwja,
 šuki šo pišanja a na hašosach špėwaju ptacžki šwoje lubošne
 šhėrlušchki.

Ale ja šnaju hišcže rjenšchu rolu hacž tu, kiž i twojemu
 šubku šluscha, to je tvoja wutroba. W njej dyrbi šo tež
 wscho šelenicź, roscź a kčžecź. Wěra ma tam ta móž bycź, kiž
 w šemi leži, a dobre škutki dyrbja te štwjelza a kšošy bycź, kiž tale
 móž i wutrobny šłodži. Tajka wutroba je rjana, luba šahrodka a
 bóršy šo jejne dućčka wotewrja a lubny hōscź do njeje štupi a šo
 w njej wušhodžuje, mjenujžy twój Anjes Še šu š. „Šeli šchto
 mój hłōš šlyšchi a mi wotewri, i temu čžu ja šašcź.“ Šo by
 tola kóždeho wutroba tajka šahrodka i nalėtnej možu a pšchu
 była!

Ale tež kóždy lud je rola, kotruž je Bóh štworiť. Ludy šu,
 kotrež šo polu še šchcžernišcžom runaju. Šłodny tam něhdy
 bėchu; ale někto štej wěra a pobožnoscz haškej, šo je lud prošd-
 nemu polu runy. Tajkich ludow je wjazy; trjebašch jeno na

italski abo franzowski lud hladacž. Što wě, hač ja tute ludy hdy žane nalěczy wjazy pschińdže.

Wontach w dalokich krajach pał su pohanste ludy, kiž so próbdnej roli do nalěczya runaju. Nětko w nich hiščeje ničo nje-rosčeje. Ale nječ jenó hječ i Božim słowom do nich pschińdže a do nich swoje njebjeste hymjo wuřhwa, dha wono bórny festhadža a wscho so seleni a plody njeje. Kał tola na mišionistim polu wutrobny ja Rhyntuřa kčžja! Tam je nalěčne žiwjenje.

A wschelakim pohanstym ludam pał hiščeje žadny tajki hječ abo mišionar dšchoł njeje, so by jim to prawe nalěczy pschinjeř. Duž podpjerajmy mišionstwo, so bychu sterje a lěpje wschitke ludy to prawe duchowne nalěczy mēle!

F.

Boža rada.

Se hylow šhadža nadžija,
Po nozy hwita ranje;
Duž ščerpliwje dži do horja,
S nim žnějesch žohnowanje.
Dže so či slě,
Bóh radu wě
A k dobremu wscho wodži,
Tež i černjow róže plodži.

Duž njeměj strach, hdyž powjedže
Čže Bóh tež čžemne khody;
Džerž jeho ruku dowěrnje,
Dha njepschińdžesch do schody.

Ty spósnajesch,
So k sbožu džesch,
A rjetnjesch: Kajka hnada!
Mje wjedže Boža rada.

K. A. Fiedler.

Marijna lubosč.

Žako wón w Bethaniji běšče, w kžžži Šchimana, teho wuřadneho, a ředžesche ja blidom, pschińdže žónska, kiž mějesche schkleńzu praweje dobreje a krařneje nardoweje wodny, a wona rosbi tu schkleńzu a wula ju na jeho hłowu.

Mark. 14, 3.

Tónle podawel nař do wjeski Bethanije pscheřadži, kiž k ranju wot wolijoweje hory ležesche. Wokoło jeje kžžžtow winowe pjenki rosčeschu a wsche nich so palmowe wjerřski posběhowachu. We wjeszy čžischina knjeřesche. Tu posasta, šchtóž horje do Serusalema pučowasche, so by wotpočnył, přjedny hač na horu stupasche. Nařch Šbóžnik tež tak čžini. Šeho puč wot hory pschekrařnjenja řem je daloki byl, jeho rosmotwa i wučžobnikami a i ludom je napinaza byla, čžlowřta hubjenořč je řebi jeho řmilnořč žadała. Spróžny so tu k blidu pořydnje. Wjeřele kaž drugi lud do pschichoda bližřich dnjow hladacž njemóže. Šdyž horu dozpije, Serusalemej napschecžo wyřacž njebudže, ale budže sterje plakacž dyrbječ, a myřli řebi na poslednju wječer, na Gethsemane, na Golgatha, dha jeho profecžiste wóčžto wěsče řhutniřcho řhladuje hač wocži jeho řobupučowariow. Ale pschi wsche řhutnořči řwojeje duřche nařch Šbóžnik w Bethaniji tež řařo wjeřele nařoni, kotremuž řo žane řwětno njeruna a kiž řo tu wot niłoho w tajkej mērje řobu njeřacžowa, řhibo jeničžny wot Marje.

W Bethaniji tak řpodžitwne blidowe towarřstwo namařamy, kaj-řehož hiščeje na řemi bylo njeje. Tón, wokoło kotrehož řo wschitžy řhromadžuja, je řesuf: Šbóžnik žyřeho řwěta, žórto

wscheho žiwjenja, řral njebjesow a řubnik čžlowřstwa. Tu řu dwanačžo japořchtoři, muřojo, powořani, so bychu Šbóžnika po wschěm řwěče pschipowjedali, puč k žiwjenju předowali a ludam njebjesow wotamkli. Widiřmy tu dale Šchimana, řospodarja domu, kiž je řo něhdy psches řesufowu řpodžitwnu móž wot čžwile řadławeho wuřada wučžisčžil a žiwjenju řbžeržal; haj, tu tež čžlowřek, kotrehož je tón řnjes řamo se řmjercže řbudžil, řařo mjes řwojimi pschecželemi ja blidom ředži. Šeho řotra Marja je řbožowna, w tajkim towarřtwje k blidu pořkuzecž řmēcž. Kaž řhwatniwa tež je, řebi tola njemóže dořč čžiničž. Wona řo we řwojimai wocžomaj ta najřnadniřcha řda byčž, ale řesuf budže ju k najřklawniřchej wóřobje w domje řčžiničž.

Nařch Šbóžnik w domje pschi blidže ředži. Marčžina lubosč je jemu jěđ na blido pschihotowała, Marja čže jemu tež lubosč wopofasacž. To je hiřom jeje lubosč byla, so je čžishe ředžo na jeho řłowa ředžbowala, kaž wo tym w řhřelřschu 267 řpěwamy, wona tež po tamnym řłowje: „Budžče pał čžinjerjo teho řłowa a niž jenó pořkucharjo!“ řkut lubosče dořonia. Ani řłowa prajiwřchi wosmje řchleńzu wonjateje nardny a wulije ju na řesufowu hłowu. Hiščeje řudobje rosłama, so by ani řjepki řbřitne njewořtało. Čžičhej krocželu je pschisřupika, mjelcžžny je řchleńzu wulała, žaneje ředžbliwosče pschitomnyř njeje řbudžičž čžnyka, a řšto řo řtanje? Krařna wón wodny žyřny dom pjenjo jeje mērnny řkut wosřewja, tón řbudži w řudařchu řłuku myřli řawisče a njepopschecžja, tu w domje řesufowe krařne řłowa řafitanja, a po žyřnym řwěče, kaž řesuf řawěřči, řhwalbu jeje dobreho řkuta.

D derje tebi, pobožna řónska, twója lubosč k Šbóžnikowej wón tuteje wodny pschetriřchi, twója čžičhosč a poniřnosč je wjazny winojta hač řudařch wulicži, ty wjazny na řwojeho řnjesa wařisřch hač řři řta krosčow, pschetož ty jemu čžělo a duřchu a žiwjenje řmjecžisřch, ty jemu wopruiřesch wschitko, řštož nařch. řudařch licži, Marja njelicži, abo prawisřcho prajene: Marja lěpje licži, pschetož wona řebi se řwojimi woporami njebjesow dobudže, „wona řo řesufowej poniřnje da a i jeničžkim njebjesku řbóžnosč tam ma“.

Še dha w nař tež něřšto wot tejele horjazeje lubosče a řwjateje džakownosče, kiž žaneho pořoja njenamařa, doniž njeje řa teho řnjesa něřšto hódneho dořoniařa? Še we nař něřšto wot teho řmyřljenja: „Šštož i čžělom, i duřchu řamožu, to tebi k čžesči pschinjeřu, so bych či, řnježe, řkuzil?“ D kał porědo řesuf tule čžisřtu, řwjatu lubosč na řemi namařa! Č wotkal pał ju bjerjemny? Wona dyrbi i řesufoweje wutrobny na nař pschecž, kaž bě na Marju pschesčła, a to řo řtanje, hdyž na řesufowe řłowa, myřle a řkuti tał řwěrnje ředžbujemy, kaž to Marja čžinjesche.

Mječ twója lubosč hori
Čso w mojej wutrobje,
Mječ ju tež tajku řtwori,
Kaž Marja mějesche,
Čo by čže lubowala
A řo či řpodobala
Nětk a do wěčžnosče.

J. K.

Šnujaze wuřnacže.

W něčžisřhej wójnje němřžny wozazy tež do jeneje franzowskeje k pořnozy wot Řeimsa ležazeje wřny pschińdžeschu. Wobydlerjo běchu wjeř wopuřčžili, domy běchu próbdne, a řamo wučer njebě domach wořtał. Přjedny pał hač bě se řchule wotěřoł, bě hiščeje na řwoje džělo w řchuli a na žyřku kulture w kraju a jeje řčžehwi

spomnik, febi krydu wjak a fwoju mysl na schulsku taflu s wulki-
mi pišmitami napišak. Jako po nim němszy wojazy dó jstwy sa-
stupichu, čitachu plědomaze słowa: „C'est le resultat de notre
école saus Dieux!“ To pak šerbski reka: „To je w u n o s t k
n a s c h e j e s c h u l e b j e s B o h a!“
J. K.

Čas a wěcnošč.

Ma jenej horje w Tirolskej wopomnjeńska tafla steji. Ma nej
je widžecž, tak bur, kiž je po wyškofim pucžu pschijel, s konjom a
wojom do satrašneje hlubiny pada. Sčtož nimo tasle dže, na
nej pod burowym mjenom čita: „S c z a s a d o w e c z n o s c z e
d a l o k o n j e j e ; w d z e s a c z i c h h o d z i n a c h d o m a c h
w o t j e d z e c h , w j e d n a c z i c h t a m b e c h .“
J. K.

Jakub

abo

Bože słowo dyrbi w čłowjeku žiwjenje dostacž.

Žiwjeński wobras we wobraslach

wot

R. Kulmana.

Prěni wobras.

Wy sće droho kupjeni: njebudźće wo-
tročcy čłowjekow. 1. Kor. 7, 23.

Duške kupicž a wukupicž je jeno Žesuf prawje dofonjač, a
tehdla spěwamy a pšnawamy w 2. artiklu: „kiž je mje šhubjeneho
a satamaneho čłowjeka wumohł, warbowak a dobył wot wschitkich
hrěchow, wot šmjercze a čertowskeje mozy, niz se skotom abo se
plěbrom, ale se fwojej šwjatej a drohej krowu a se fwojim nje-
šawinowatym hóršim čerčpjenjom a wumrjecžom, so bych šam jeha
a w jeha kralestwje pod nim žiwy był a jemu škuzil we wěcnej
prawdosčzi, njewinosčzi a šbžnosčzi.“ — „Duške kupicž“, reka pak
s poštym prawom: žykeho čłowjeka kupicž, dušchu a čžeko. Šsu
pak tež čłowjekojo, kiž šu šo nastajili, čłowške duške pschekupo-
wacž: woni kupja w jenyh kraju čłowjekow, pschiwjesu jich do
druheho a pschedadža jich tam k wotročkowstwu. To šu šurowe,
nješmilne duške, kiž nejšbu hiščeže dopšnale, so šu šame droho
kupjene a warbowane. Šorědko namakaja šo šmilne duške, kiž
tajkeho pschedateho wotročka kupja a jemu Žesufa potasuja, kotryž
je jich droho kupil a dobył. A hdyž to čžinja, dha njeje tajke
kupjenje šo štało dla čžela, ale dla nješmjertneje duške. Tajke
kupjenje šo šta tež něhdy w Amsterdamje. Tam bu tež čłowška
duška kupjena ša někotre šchěbnaki wot šhudnych ludži. A kupzy
njewjedžachu, so bėchu někoho kupili; a kupjeny nješoni, tak je
na jene dobo wukupjeny. Tutej kupjenej a wukupjenej dušchi
w šmjertnym čžele rečachu Jakub Šäuser.

Jakub Šäuser bė s Šessenškeje a škuzeske w Amsterdamje
pola wojerškeho generala. Šschitko, šchtož mějeske Jakub wot
šwojeho knjesa poručene, wobstara wón derje w domje a w hródži,
a jeha knjes bė s nim špokojom; pschetož wón bė šylny, špěšny
a prawje hibicžny młody čłowjek. Ale hdyž bė šwoje džeko
dofonjač, njemějeske žadny lubšchi blak k šydanju hacž w koczšnje
ša blidom, a nješnajeske žane rješke šabawjenje hacž hracže
s šhartami; a njeje jemu ničšo lubške hacž picž a wšcho, šchtož
k wopikštwu škuzcha. Šsam šo a šwoje tehdomniške žiwjenje
pschirunowaske Jakub w pšjdnisich lětach s młodym wšškom,
kotryž rejo a bijo šhělpa psches puscžinu.

Druhi wobras.

Bože kralestwo njeje jėdž ani piće, ale
prawdosć a měr a radosć we swja-
tym Duchu. Rom. 14, 17.

Tak dolho hacž Jakub w Amsterdamje škuzeske, daske febi
šwoje šchaty wot šhudeje žony pšofacž, hdyž je šam kždu šobotu
donjeke a kotraž jemu pšofanje a šapšatanje jara tunjo a k temu
tež jara derje wobstara. Šusto, hdyž wón k tutej šhudej žonzy
pschindže, namaka pola njeje tež druhich ludži, kotryž šo hromadže
wo Božim šlowje rošrěčowachu, tež šhěluske špěwachu a šo
modlachu. Druhdy dšrbjeske Jakub pola njeje někotre minuty
poczatakč, hdyž bėchu runje w špěwanju; a wón štupi šo tehdom
ke šhachlam a pschipoškuchaske, šchto čži špěwachu abo rěčachu;
šywaske pak pschipōdla, rošdajiwšchi hubu. Šwón bė dobročžitwy
dosčž, so njerjesšaske, hdyž ta žōnka bōršy nještany a jeha hnydom
njewobstara. Šunu tež pschindže šobotu se šwojimi šchatami a
namaka wjazny ludži šhromadženych hacž hewak. A čži mějachu
tak nusnje rěčecž, so ničtō jeha njepštny, jako Jakub dō jstwy
štupi. Šwón posasta a poškuchaske pschi šhachlach stejo, šchto šo
rěčži, a škuzchi, so wo nowym předarju rěčža, kiž budže jutšje
pruhu w žyřwi Št. Šetra předomacž. „Šaj“, praji jedyn, „jutšje
budže M. Šöckler předomacž.“ M. Šöckler bė předar na wšy,
njedaloko Amsterdamu. A čži ludžička bėchu tak wješeli, so budže
M. Šöckler pola nich jutšje pruhu předomacž, so we šwojim wješelu
ničšo druhe njewidžachu a nješkuzchachu, a šambawachu febi ružy
a džachu: „Budže-li Šōh luby Šnjes jutšje čłowške wutrobny wo-
bročžicž a tak wješčž, so budže M. Šöckler ša naškeho duchowneho
wōtža wušwoleny, dha čžu ja tak a tak wjele šhudym dacž, a ja
tak wjele, a ja tak wjele“; a ta šhuda pšofarčžca prajeske: „Ša
dam dwaj šchěbnakaj.“

Jakub šo džiwaske, jako tole škuzeske. Šschetož žiwa
šchescžijanska wěra a darniwa lubosčž a wješele nad tym knjesom
pola šhudnych wěrijaznych šchescžijanow ma džiwnu mōž w febi, tak
so njewěrnj na to ledžbuj a šo džiwaja. Šnjewěra, kiž we šwojej
šhudobje wo žaneho Šbōžnika njerodži a tež žaneho Šoha nješnaję,
njeje ženje tak šylna, so by wona jeno šama ša šo šwoje šamo-
ženje a žiwnosčž wudała a štrowosčž a žiwjenje k woporej pschi-
nješla. Šschescžijanska lubosčž pak to wschitko rad wopruje, hdyž
šo wo to džeka, duške ša Bože kralestwo kōjicž; to je wona
pschezo čžinika a čžini to hiščeže. A tajka darniwa lubosčž šbudži
džiwanje pola šwětnych džecž; Jakub šo tehodla tež džiwaske.
Šchto dha ta škupa žona čže, so čže dwaj šchěbnakaj dacž, jeli
so budža M. Šöcklerja jutšje ša duchowneho wušwolicž. To je
wjazy hacž mōže wona ša dwaj měžazaj we šwojim domje pschi
šwojich džecžatkach nalutowacž. Tak myšleske wón pschi febi, a
myšleske dale a džeske pschi febi: na teho M. Šöcklerja čžu ja
jutšje tež hicž poškuchacž. Šwoteda pšofarčžci šwoje šchaty, ša-
pšacži a dže s čžistymi šašo domoj.

(Šschichodnje dale.)

„Šombaj Šōh“ njeje jenož pola knjesow
duchownych, ale je tež we wschěch psche-
dawarňjach „Ššerb. Šnowin“ na wšach
a w Šudyschinje dostacž. Ma šchtwōrcž-
lěta pšacži wón 40 pj., jenotliwe čžiška
šo ša 4 pj. pschedawaju.

Šamolwity redaktor: J. Šöck. Ššoburedaktor: J. A. Šapler.

Čžiščecž a nakladnik: M. Šmoler.